

MÓLÓ

A hosszú, hosszú, hosszú, hosszú alkony.
Hullám csapódik kőnek. Tágas ég.
Egy vízbe dőlt fa sárosan mereszti
a part felé roncsolt gyökérzetét.

Déltől meleg a kő. Sokáig égett.
Levont vitorlák, elveszett hajók.
A víz alatt ketyegnek és zenélnek
az elmerült karórák, rádiók.

Néhány gyerek követ dobál a tóba.
A hínár között megtorlott a hab.
Az ég nagyon, nagyon lassan sötétül.
A mutatók közt fekete iszap.

Mesterházi Mónika

TÖMEGVONZÁS

Nem ugyanarra jöttem haza.
Hogy mondjam el? Megváltozott
fényviszonyokra, üvegen szűrt fényre.
Lecsökkent gravitációra. Leesek,
de semmi, elpattanhatok.
A Hold tehetetlensége nagyobb,
mint a Föld vonzereje. Évente
három centit távolodik. Egy reggel
néhány százmilliárd év múlva
arra ébredünk, hogy elszállt.
Hát mit akarok én *állandóan*?

KÓRHÁZI SZONETT

A napsütötte részt
a szél elől körbeállták a bokrok
még elég levél volt az ágon
védelemül öt kismacskának
tetejébe még tenyérnyi
zörgő levelek gurultak elő a szélből
megtorpantak és
továbbmenekültek
és meglapultak
ők meg tanulták a merészkedést
az öt kölyök
s a nyurga macskalány az anyjuk
az épületek között egyedül
nézett táplálék után.
És ahol sütkéreztek a napon
másnap a kandúr ült ott
és a kőd
és sehol se volt az őszi alom.

(ESTE)

Megfeszül a nyakán az az in
Háló rajzolódik a falon
Elfelejtí álmában a szobát
De volt már itt és akkor is zuhant

FORDÍTOTTJA VOLT

Mondhatnám úgy is, hogy megijesztett:
zavart az arcod fordított aszimmetriája
a tükörben, mint egy bizonyosság kifordítása,
máshova néztem – fordítottja volt, mint ha
ikrek másikára köszönök: nem akartam,
úgy látszik, elismerni ilyen esetlegességet.